RACHEL REID

COMMON GOAL

Vertaald door Stevie Martens

AMSTERDAM · ANTWERPEN

HOOFDSTUK 1

'Daar zal ik de rest van de avond aan blijven denken,' bekende Eric Bennett. 'Die had ik moeten tegenhouden.'

Zoals altijd gaven zijn doelpalen geen antwoord.

Eric greep zijn waterfles van de bovenkant van het net en spoot toen wat water in zijn mond voordat hij naar het scorebord boven hem keek. Er was een herhaling te zien van de puck die zojuist langs hem heen was geschoten. In slow motion zag het er nog erger uit.

'De volgende is voor ons, toch jongens?' Eric tikte met zijn stick tegen de palen en schudde toen met zijn schouders. Ze stonden nu met 3-1 achter en het was nog maar de eerste periode. Deze wedstrijd was een ramp. Eric kon zich voorstellen wat de commentatoren op televisie nu over hem zouden zeggen. Dat Eric Bennett het tempo van de NHL niet meer kon bijbenen. Dat zijn hoogtijdagen achter hem lagen. Dat hij klaar was voor zijn pensioen.

Fuck hen. Dat zeiden ze al bijna tien jaar over Eric. Elke keer als hij een slechte wedstrijd of een kleine blessure had, was het blijkbaar tijd om zijn stick in de wilgen te hangen. Alsof Eric als zesentwintigjarige, toen hij elke award pakte die je als goalie maar kon winnen, geen slechte wedstrijden had gehad. Alsof hij op zijn achtendertigste geen grote rol had gespeeld in het binnenslepen van de Stanley Cup met de New York Admirals, drie seizoenen geleden.

De captain van de Admirals, Scott Hunter, schaatste naar

hem toe en tikte tegen zijn bescherming. 'Dat was ruk, Benny. Alles oké?'

'Het gaat prima. De deur is nu dicht. Denk je dat je nog wat goals in je hebt vanavond?'

'Absoluut.'

Eric leunde voorover, klaar om weer aan de slag te gaan. 'Niets komt vanavond nog langs me,' beloofde hij zichzelf.

Die belofte werd precies één minuut en drieënveertig seconden later verbroken. Dat was het moment dat Shane Hollander, een fucking superster van Montreal, een perfect schot over Erics schouder afvuurde.

Fuck.

Eric staarde naar de bank en was niet bepaald verbaasd dat coach Murdock gebaarde dat hij die kant op moest komen. Hij kon ook zien dat de andere goalie van New York, Tommy Andersson, zijn masker opzette.

Fuck!

'Sorry jongens,' zei Eric tegen de doelpalen. 'Blijkbaar moet ik de rest van de wedstrijd vanaf de zijlijn toekijken. Wees lief voor Tommy.'

Hij schaatste met gebogen hoofd naar de bank. Hij kon het zwakke applausje van het publiek horen: het kon zowel steun voor Eric betekenen als pure opluchting dat hij vervangen werd.

Tommy tikte tegen Erics bescherming. 'Maak je geen zorgen, Benny.'

Eric gaf geen antwoord, want natuurlijk maakte hij zich wel zorgen. Het was niet alleen deze wedstrijd, maar de rest van het seizoen – wat net zo goed ook de rest van zijn carrière kon betekenen. Erics teamgenoten begroetten hem met voorzichtig opbeurende woorden terwijl hij zich op de bank liet vallen. Hij rukte zijn masker af en gaf het aan een van de assistenten, die hem in ruil een petje van de Admirals toereikte. Eric had een hekel aan petjes. Ze zagen er gek uit op zijn hoofd.

De wedstrijd ging verder, en Tommy moest, nog nauwelijks

opgewarmd, al twee snelle schoten tegenhouden. Beide pucks bleven uit het net, wat hem goedkeurend gejuich van het publiek opleverde. Tommy was een goeie goalie, te goed om als reserve voor Eric op de bank te zitten, en iedereen wist dat. Eric wist zeker dat Tommy zolang bij de Admirals was blijven plakken omdat hij wachtte totdat Eric met pensioen zou gaan. Misschien wachtte inmiddels het hele team wel tot Eric met pensioen zou gaan.

Zijn vrouw had níét gewacht.

Eric fronste. Dat was niet eerlijk om te zeggen, of om überhaupt te denken. Holly had genoeg redenen gehad om hun huwelijk te beëindigen, en hij begreep ze allemaal. Hij had al jaren geweten dat het niet meer werkte tussen hen; de chemie die ze in hun jeugd hadden gehad was allang verdwenen. Eric had zichzelf voorgehouden dat het door zijn schema kwam, en dat hij en Holly weer verliefd op elkaar zouden worden zodra hij was gestopt. Misschien had zij daar ook een tijdje op gehoopt, maar de waarheid was, zoals ze uiteindelijk allebei hadden beseft, dat ze waarschijnlijk nooit meer verliefd op elkaar zouden worden. Hun beste jaren als een stel lagen achter hen, en het was tijd om verder te gaan. Eric wist dat de scheiding voor hen allebei het beste was. Maar het feit dat hij dat wist maakte hem niet minder eenzaam.

Zijn teamgenoten zeiden de rest van de wedstrijd weinig tegen hem, zelfs niet tijdens de rustperiodes in de kleedkamer. Ze wisten dat hij op dat moment het liefst met rust gelaten wilde worden. Tommy speelde een verdomd goede wedstrijd, en hield op één na alle pogingen van Montreal tegen, maar toch verloren de Admirals uiteindelijk met twee goals verschil.

Lang nadat de wedstrijd was afgelopen, en lang nadat coach Murdock zijn praatje voor het team had gehouden – waarbij hij onder meer Tommy had gecomplimenteerd – zat Eric voor zijn kluisje, half gekleed in zijn donkerblauwe pak van Ted Baker. Zijn overhemd was open, en zijn stropdas hing losjes om zijn

gebogen nek. Hij speelde afwezig met zijn trouwring, die hij nog steeds niet kon afdoen.

'Hé.'

Eric hoefde niet op te kijken om te weten dat Scott Hunter naast hem was gaan zitten. 'Hé.'

'Gaat het wel? Ik bedoel, is er nog iets anders dan de wedstrijd van vanavond dat je dwarszit?'

Neu. Het is fantastisch om net gescheiden te zijn en te moeten toekijken hoe mijn eenenveertigste verjaardag steeds dichterbij komt. 'Nee. Ik had gewoon een slechte avond.'

Scott sloeg hem op zijn schouder. 'De volgende wedstrijd gaat vast stukken beter.'

Eric knikte. Daar zou hij voor zorgen.

'Je komt morgenavond ook, toch?' vroeg Scott.

Hoewel Eric helemaal geen zin had om naar het verlovingsfeest van Scott en zijn partner Kip te gaan, dwong hij zichzelf te glimlachen en zei: 'Absoluut. Natuurlijk. Ik kan niet wachten.'

Scott keek hem stralend aan. Scott had de afgelopen jaren, sinds hij verliefd was geworden op Kip Grady, heel erg veel geglimlacht. Scott had een eenzaam leven in de kast gehad, voordat hij besloot alles op het spel te zetten voor een kans op geluk met de man die hij in de smoothiebar had leren kennen. Eric was een van de eerste mensen bij wie Scott uit de kast was gekomen, en Eric nam dat niet licht op. Hij was blij voor Scott, ook al was het huwelijk de laatste tijd niet bepaald Erics favoriete onderwerp.

'Goed zo,' zei Scott, nog steeds met een glimlach op zijn gezicht. 'Laten we deze wedstrijd vergeten, oké? En laten we morgen een feestje bouwen.'

Eric wierp hem een halve glimlach toch. 'Zelfs ik?'

Scott moest lachen. 'Zelfs jij, Benny. Daar zorg ik wel voor.'

Kyle Swift staarde voor de miljoenste keer die ochtend naar de andere kant van de tafel. Hij kon het niet laten. Deze studie-

dates met Kip waren altijd ongelofelijk onproductief. Zijn aandacht was altijd meer bij Kips gezicht dan bij zijn eigen aantekeningen.

Kip was verdiept in iets op zijn laptop, en zijn bruine ogen schoten heen en weer terwijl hij las. Hij had een donker stoppelbaardje op zijn wangen vandaag – iets wat Kyle leuk vond, ook al waren Kips kuiltjes daardoor wat minder goed zichtbaar. En oef, Kyle had de afgelopen jaren veel te vaak aan die kuiltjes gedacht.

Kips gezicht kwam omhoog, en Kyle liet zijn blik snel naar zijn eigen laptop glijden.

Kyle wist niet zeker waarom hij zichzelf zo bleef kwellen. Kip en hij waren weliswaar allebei bezig met hun geschiedenismaster, maar dat betekende niet dat ze deze belachelijke studiedates moesten hebben. Ze studeerden niet eens aan dezelfde universiteit. Kyle staarde het eerste uur bijna de hele tijd naar Kip, en dan begon Kip zich altijd te vervelen, waarna hij Kyle vragen begon te stellen die niets met hun studies te maken hadden. Maar het waren de gesprekken die Kyle altijd de das omdeden. Het gemak waarmee ze met elkaar konden praten en lachen, want ze hadden zoveel dingen met elkaar gemeen. Want Kip was grappig en warm en zo'n lieverd. Want hij was absoluut perfect voor Kyle en precies het tegenovergestelde van de mannen met wie Kyle normaal gesproken datete.

Zó jammer dat Kip verloofd was.

'Kyle?'

Kyle keek op en werd bijna omvergeblazen door Kips schattige glimlach én kuiltjes.

'Hé, daar ben je wel. Ik ga nog een koffie halen.' Kip zwaaide met zijn lege koffiemok. 'Wil je ook?'

'Eh, eigenlijk,' zei Kyle langzaam, 'moet ik gaan.'

'O.' Kip fronste.

'Maar ik zie je vanavond op het feest.'

Kips glimlach kwam weer tevoorschijn. 'Ik kan niet geloven dat ik verloofd ben!'

'Ik weet niet wat je in die vent ziet,' zei Kyle droog.

Kip zuchtte dramatisch. 'Ik weet het. Maar als een man een bepaalde leeftijd heeft, dan moet hij soms gewoon genoegen nemen, weet je wel?'

'Achtentwintig. Bedoel je die leeftijd?'

'Ik wil niet als een oude vrijster achterblijven.'

'Het is zo aardig van je dat je met die prachtige sporter die ook nog eens miljoenen op de bank heeft wilt trouwen.'

'Ik weet het,' zei Kip plechtig. 'Ik heb zo'n zwaar leven.'

Ze moesten allebei lachen, en Kyle probeerde te negeren hoe zijn hart een beetje brak.

'Misschien ontmoet je jóúw toekomstige echtgenoot wel vanavond,' suggereerde Kip speels.

'Hm-hm. Ik zie je vanavond.' Kyle schoof zijn laptop in zijn rugzak en gooide de tas over zijn schouder.

'Je droomman is er misschien wel! Je moet ervoor openstaan.'

Mijn droomman zal er zéker zijn. Dat is juist het probleem. Maar natuurlijk zei Kyle dat niet. In plaats daarvan zei hij: 'Ik zal voor de zekerheid iets leuks aantrekken.'

'Je ziet er altijd leuk uit.'

Kyles hart trok samen. 'Je moet Scott niet zo jaloers maken.'

Kip knorde, alsof dat het meest debiele idee ter wereld was. En Kyle vermoedde dat het ook zo was. Iedereen – ook Scott – kon zien dat Kip alleen maar oog voor zijn toekomstige echtgenoot had.

Kyle zette zijn capuchon op om zijn haar en bril te beschermen tegen de motregen buiten. Misschien was het wel een goed idee om het feest vanavond te gebruiken om eindelijk – en ook goed – een punt achter zijn nutteloze verliefdheid op Kip Grady te zetten. Kyle had vrijwillig aangeboden om vanavond achter de bar te staan, vooral omdat hij dan iets te doen had en niet hoefde te luisteren hoe zijn hart in stukjes brak als Kip en Scott hun perfecte gezichten tegen elkaar drukten. Dit was het moment, besloot Kyle terwijl hij de trap van de metro afrende.

Na vanavond zou hij niet meer naar Kip verlangen. Misschien zou hij een hetero ijshockeyer plagen door met hem te flirten. En dan zou hij zich richten op de zoektocht naar een leuke, beschikbare, en vooral geschíkte man om de zonsondergang mee tegemoet te rijden.

Of een leuke vent met een lekker kontje. Dat mocht ook.